

Dve žrtvi Drave. Zadnjo nedeljo popoldne je skočila v Mariboru z dravske brvi neka ženska v Dravo in jo je voda odnesla. Pri Schmidererjevem posestvu ob Koroški cesti je hotel isti dan neki moški preplaviti Dravo in je utonil, ker brez čolna mu ni mogel nikdo na pomoč.

Nesreča pri mlatilnici. Pri Sv. Ani v Slov. goricah se je zgodila pri mlatvi s strojem nesreča. Transmisija je zagrabila in treščila ob tla 53letno posestnico Mar. Kegel, ki je bila zaposlena pri mlatilnici. Ako bi ji ne bili priskočili na pomoč drugi delavci, bi jo bilo smrtno stisnilo. Policijeni ima obe nogi in tudi več drugih ran. Prepeljali so jo v mariborsko bolnico.

Pastir utonil. V Trčovi v župniji Sv. Peter pri Mariboru je služil za pastirja pri posestniku Jerneju Likavcu 15letni Janez Anželj. Podal se je kopat v Dravo, zašel preveč na globoko in ker ni znal plavati, je utonil.

Viničarija pogorela. Strela je udarila na Kozjaku v viničarijo grofa Attemsja. Skozi streho je švignila v sobo, kjer je oplazila viničarja Ivana Zamudo, katerega je osmodila bok ter levo nogo. Vsled udara strele je zgorela viničarija s hlevom in stiskalnice. Rešili so živino. Škoda je do 20.000 Din.

Požar na Muti. Na Muti je uničil ogenj gospodarsko poslopje z vso opremo posestniku Jožefu Partu.

Huda nesreča voznika. Iz Dokleca pri Ptujski gori so peljali trije vozniki drva za posestnika Martina Kureš v Pobrežju pri Ptuj. Zadnji voznik je bil 58letni posestnik Artenjak Janez s Pobrežja. V Zgornji Pristavi je skušal Artenjak, kakor kažejo okoliščnosti, od vročine utrujen, sesti na oje, pa mu je spodrsnilo, da je padel in so šla kolesa težko naloženega voza čezenj. Prva dva voznika nesreče nista niti opazila, zlasti ker sta vola mirno peljala zadnji voz dalje. Ponesrečenca je našel nezvestnega in vsega okrvavljenega šele posestnik Murko Jakob iz Zgornje Pristave. Naložil ga je na svoj voz in odpeljal v ptujsko bolnišnico, kjer so dognali, da ima

ponesrečenec smrtno nevarne rane na glavi in tudi hude notranje poškodbe.

Sreča v nesreči. Edvard Kudrinka, 22letni visokošolec z Visokega nad jezerom pri Hrudimu na Čehoslovaškem, se je mudil na počitnicah v Dalmaciji. Zadel ga je solnčarica in so ga oddali v bolnico v Gračac. V zdravniški negi si je sicer opomogel, vendar se mu je omračil um. Starši so prišli ponj in 22. julija se je vračal s popoldanskim brzovlakom domov. Za postajo Poljčane je mladi Kudrinka nenadoma planil kvišku in predno so mu mogli starši ter drugi sopotniki zabraniti, je že skočil skozi okno brzovlaka, ki je bil v polnem diru. Na srečo je pri padcu priletel na roke in noge in se je le neznanatno poškodoval. Sam je prišel do bližnje železniške stražnice, od tam pa na postajo Poljčane, kjer so ga že čakali prestrašeni starši. Iz Maribora poklicani poklicani rešilni oddelek je prepeljal reveža v mariborsko bolnico.

Hudo neurje s točo so imeli 21. t. m. popoldne v krajih G. Ponikva, Marof, Kale in Loke. Škoda na hmelju, poljskih pridelkih, sadnem drevju in na poslopih je cenjena na 250.000 Din.

Se zgrudil mrtev. V 106 m globokem rovu v premogovniku v Libojah pri Celju je opazoval popraviljanje dvigala 28letni rudar Anton Bučej. Naenkrat se je prijel z obema rokama za prsa in se zgrudil mrtev. Ni dognano, ali ga je zadela kap, ali ga je smrtno oplazil električni tok.

Deklinca utonila. Pri Anclinovih v Ložnici pri Velenju je padla in utonila v jami za gašenje apna šestletna hčerkica.

Huda nesreča otroka. Na Spodnji Hudi pri Celju je zadel zagrebški avtomobil 23. julija proti večeru v glavo Ivana Valenčiča, osemletnega sina narednikavodnika. Fanteku je počila pri udarcu lobanja.

Nočni ogenj. V vasi Vrhpolje v občini Nevlje pri Kamniku je prišel v noči goreti kozolec pri posestniku Antonu Flerinu. Gasilcem je uspelo, da so požarno nesrečo omejili. Kozolec je bil nov in je ostal le malo poškodovan. K sreči ni bilo vetra,

ker bi bila sicer velika nevarnost, da se ogenj razširi na 6 m oddaljeno gospodarsko poslopje in hišo, kar bi lahko postalo usodno tudi za vso bližnjo skupino hiš in gospodarskih poslopij, saj leži Flerinov kozolec baš sredi vasi. Kozolec ni bil za varovan.

Utopljenega narednika potegnili iz Ljubljane. V Mostah so potegnili iz Ljubljane Nikolaja Stankoviča, bolničarskega narednika, doma iz moravske banovine, ki je utonil pred enim tednom.

Po dolgem iskanju najdeni trupli dveh mladih turistov. Poročali smo, da sta se podala 9. julija v Kamniške planine na Grintovec in Skuto ljubljanska visokošolca: Vid Janša in Mladen Mikšič. 10. t. m. sta pustila v Kamniški Bistrici svoji kolesi, sta se vpisala v spominsko knjigo in pripovedovala, da se bosta čez dva dni vrnila z Grintovca in Skute. Od tedaj ni bilo za mladima hribolazcema nobene sle, di. Ker se nista vrnila, je oskrbelo Planinsko društvo reševalne odpreme, ki so nekaj dni zaman iskale pogrešana po vseh Kamniških planinah. Šele 23. julija je uspelo ekspediciji, da je našla obe trupli v 150 m globokem Malem Hudem grabnu na poti od Kokrškega sedla proti Skuti. Oba turista sta šla proti Grintovcu. Radi megle nista mogla nadaljevati poti na Skuto, ampak sta se vrnila nazaj proti Kokrškem sedlu radi bližajoče se nevihte. Zgrešila sta pot in v megli zašla v prepad, v katerem sta obležala mrtva. Smrtno ponesrečeni Vid Janša je sin sodnika v Ljubljani. Mladen Mikšič je bil rodom iz Zagreba, njegova mati je v drugič poročena in živi v Črnučah pri Ljubljani.

Zopet dva študenta smrtno ponesrečila v planinah. Dne 25. julija so Triglavske planine zahtevale zopet dvojce mladih življenj. V severni triglavski steni sta smrtno ponesrečila jurist Savo Domicelj, rojen 4. 11. 1912 v Zagorju, stanujoč v Mariboru, in Egon Letner, študen eksportne akademije v Zagrebu, rojen leta 1917 v Inomostu, stanujoč v Mariboru.

Mlada žrtev avtomobilske nesreče. Na cesti med Trzinom in Črnučami pri Ljub-

»Nikar si tako k sreči ne ženi, Pavla! Ko te bo zdravnik pustil, pridem prvi dan pote. Dolgo ne bo več. Malo še potrpi! Hvala bodi Bogu, da ni bilo hujše!«

»Da le vas ni zadelo! Zato bodi Bogu hvala!«

»Pavla, ti si mi rešila življenje. Ko bi tebe ne bilo, bi ne bil več med živimi.«

To je bilo res in tudi Pavla je vedela, da je tako. Svoje lastno življenje je tvegala zanj; to ju je zvezalo, da sta si postala mnogo več kakor gospodar in dekla. Zato se je mogla z njim po domače in pristržno pogovarjati.

Nekaj časa je molčala, potem je dejala polglasno, kakor da se meni sama s seboj:

»Tega sem tako vesela, da sem mogla zate — za vas kaj storiti.«

»Da, da, ljuba Pavla,« je živo posnel. »Ali si kaj pomislila, da bi bila lahko ti namesto mene mrtva?«

»O že, že, sem že mislila nato! Toda vaše življenje je več vredno ko moje.«

»Kaj še! Tvoje ko moje. Zate je tvoje največ vredno.«

»Ne, ne, nikoli ne,« je ugovarjala. »Ko bi bil vas umoril, bi ne bila mogla več živeti. Od žalosti bi bila umrla.«

»Ali me imaš tako rada?« je bruhnilo iz njega. Za trenutek je obmolnila, potem je rekla odkritosrčno kakor otrok:

»Da — zelo rada te imam.«

Zdaj se Ravnjak ni mogel premagati. Bil je mehkega srca in le na videz trd. Zdaj ga je čustvo prevzelo.

»Pavla,« je vzkliknil. »jaz te imam tudi rad. Ze dolgo te imam rad. Mislil sem že ...«

Nekaj je še hotel reči, pa mu je od strahu vzelo besedo.

Dekletu so lica zagorela, velike, črne oči so ji žarele ko dve zvezdi, nenadoma so se ji udrle solze in zajokala se je krčevito.

»Pavla, za božjo voljo, kaj ti je? Saj ti vendar nič hudega nisem rekel!« je dejal osuplo.

»Ne, ne; saj si mi rekel najlepše, kar si mi mogel reči,« je ihtela. »Ne vem, da me je tako prišlo. Kar na solze mi gre, odkar sem bolna. Prej ni bilo tako.«

»Le trdna bodi in nikar ne jokaj! Glej, ljudje naju gledajo; mislili bodo, da se kregava.«

Res so se nekateri bolniki, ki so bili že pokonci in na vrtu, približali in so sedli na bližnjo klop ter jeli prežati, kaj se naša dva takega menita. Zaradi tega je Ravnjak dekletu le še nekaj tihoma povedal, potem pa vstal, ji podal roko in glasno rekel:

»Zbogom, Pavla! Le potrpi še ta čas! Ko spet pridem — saj bo prav kmalu —, te vzamem s seboj domov. Še danes se z zdravnikom pomenim.«

Italijanski časnikar Lucelini

trdi v ital. listu »Tribuna«, da je on skupno z ital. konzulom v Džibuti g. Sobranom vodil razgovore z bivšim abesinskim poslanikom v Rimu g. Afevorkom, ki se je izdajal za neguševega zaupnika. Pogajanja so se vršila v puščavi med Džibutijem in Zelim. Ob tej priliki je izjavil Afevork, da je neguš pripravljen skleniti neposreden sporazum z Italijo, ne ve pa, kako bi ta korak opravičil pred svojim narodom in kaj bi rekli njegovi svetovalci v tujini.

Iz nadaljnjih razgovorov z Afevorkom se posnema, da bi se mogel neguš opravičiti pred svo-